

A Ő k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

Kaygusuz Abdal ◆ Fikret Grgn ◆ Halit Yıldırım ◆ Metin Mert
Abbas Garaboğa ◆ Erhan amurcu ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Sabit Eymen
Erol Koca ◆ Tayyib Atmaca ◆ AŐık Cemal Divani ◆ Mehmet Pektaş ◆ Osman Gazi Turaç

15 sayı 21 Mayıs 2019

BİR KAZ ALDIM BEN KARIDAN Kazımın

◆ Kaygusuz Abdal

Bir kaz aldım ben karıdan
Boynu da uzun borudan
Kırk abdal kanın kurudan
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Sekizimiz odun çeker
Dokuzumuz ateş yakar
Kaz kaldırmış başın bakar
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kaza verdik birkaç akça
Eti kemiğinden pekçe
Ne kazan kaldı ne kepçe
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kaz değilmiş be bu azmış
Kırk yıl kaf dağınyı gezmiş
Kanadın kuyruğun düzmüş
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kazı koyduk bir ocağa
Uçtu gitti bir bucağa
Bu ne haldir hacı aga
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kazımın kanadı selki
Dişi koyun emmiş tilki
Nuh Nebi'den kalmış belki
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kazımın kanadı sarı
Kemiği etinden iri
Sağlık ile satma karı
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kazımın kanadı ala
Var yürü git güle güle
Başımıza kalma bela
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Suyuna biz saldık bulgur
Bulgur Allah deyü kalgır
Be yarenler bu ne haldir
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

Kaygusuz Abdal n'idelim
Ahd ile vefa güdelim
Kaldırıp postu gidelim
Kırk gün oldu kaynadırım kaynamaz

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş* Set Amiri: *Halit Yıldırım*

Sosyal Medya Ulağı: *Tuğrul Karahan* Afiş: *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

15. Sayı Mayıs 2019 ISSN-0106417 (edergi)

APARTMANZEDE

◆ Fikret Görgün

Karşılardan yana yana bakardık.
Yıllar yılı hayal kurduk, komşular.
Biz de asansörle iner çıkardık;
Varsın yüksek olsun, derdik komşular.

Zaman geldi, nasip oldu bize de.
Duydunuz mu böyle apartmanzede?
Anlatayım, ibret olsun size de.
Hasılı kilimi serdik komşular.

Taşınırken melul melul baktılar.
Ne hoş geldin deyip, ne el sıktılar.
Surat asıp, kaşlarını yıktılar.
O gün sinirleri gerdik komşular.

Selam verdim, bozuk attı birisi.
Dudağını büktü geçti karısı.
Bir kavga başladı gece yarısı.
“Olur!” deyip hayra yorduk komşular.

Asansörde zehirlendim parfümden.
Çoğu zaman binemedim korkumdan.
Kimin hesabını sorarsın kimden?
Suçu kendimize vurduk komşular.

İçeride hasret kaldık güneşe.
Sarardı benzimiz, kalmadı neşe.
Musibetler sıralandı peş peşe.
Başımıza çorap ördük komşular.

Sözüm ona, kimi entel takımı.
Olmasa uçacak yerin çekimi!
Adam sanki ağır ceza hâkimi.
Mahkemeyi burda gördük komşular!

Üst katın kırk beşlik sosyetik kızı,
Tepemize döktü süpürge tozu.
Üstüne işittik olanca sözü.
Ağzımıza kilit vurduk komşular.

Meyhaneye döndü on üç numara.
Dış kapıdan çıkan düştü çamura.
Tüm hücreler uğradılar dumura,
Deli tavuk gibi durduk komşular.

Bitişikte gitar kursu açıldı.
Mahallenin pop starı seçildi.
Kapısından salâvatla geçildi.
Tüm aile derde kardık komşular.

Yiyince üç öğün haşlanmış eti,
Gece-gündüz ürdü komşunun iti.
Mülayim bey geçirince cinneti,
Topyekûn, kirişi kırdık komşular!

Gümüş işlemeli itin halkası,
Saltanat sürüyor “gözü çıkası!”
Köpekle dolunca doğu yakası,
Güç bela içeri girdik, komşular.

Astılar her yere renkli balonu,
Üçüncü kat oldu, düğün salonu!
Sallandı binanın onca kolonu,
Buna bile göğüs gerdik komşular.

Yönetici seçtik Mehmet efeyi.
Aslan gibi göğüsledi cefayı.
Üç gün bile süremeden sefayı
Yedeği cepheye sürdük, komşular.

Fakir, fukaraya kapı kapalı.
Kapıcı nöbette, eli sopalı!
Yüz beşlik Cevriye spor yapalı,
Olan kap kacağı kırdık, komşular.

Bodrum katta biri ölmüş, dediler.
Her şey eski püskü, solmuş dediler.
Garip idi, iyi olmuş dediler.
Beş kişi toprağa verdik komşular.

Günler geçti, kapımıza gelen yok.
Oturup da ekmeğimi bölen yok.
Anladım ki hatır, gönül bilen yok.
Bir gece eşyayı sardık komşular.

Çok düşündü, bilemedi suçunu;
Fikret böyle döktü kalan saçını!
Yazdı bu şiiri, döktü içini.
Merhem niyetiyle sürdük, komşular.

ÇALINAN İMGE

◆ Halit Yıldırım

Şair İlham Hissibol bir basın toplantısı düzenliyordu. Şehrin iki gazetesi, üç tane de internet haber sitesi vardı. Topu topu beş muhabir, gazeteciler cemiyetinin toplantı salonunda İlham Bey’i bekliyorlardı.

Derken İlham Bey içeri girdi, hemen açıklama yapmak için kürsüye geçti ve başladı konuşmaya:

“Şehrimizin çok kıymetli basın mensupları hepinizi saygıyla selamlıyorum. Bugün burada çok önemli bir edebiyat olayı hakkında açıklama yapmak için sizleri çağırılmış bulunmaktayım. Bu açıklama ile tüm edebiyat dünyasında yer yerinden oynayacak. Cümle şüara bana alkış tutacaktır. Bir anda ülke gündemine oturacağımızdan emin olunuz. İnsanlar bu açıklama sonunda sonucu muamma olan yerel seçimleri bile unutacaklar. Zira sandıklarda yapılan usulsüzlükler benim yapacağım açıklamalardan sonra göreceksiniz ki çok basit kalacak. Hatta bu organize oy araklama çeteleri bile bu olayı duyunca kendilerinin aslında ne kadar da beceriksiz ve sıradan adamlar olduklarını görecekler. Hatta ille de mazbata diye tutturana Erkan Hocaoglu bile mazbatayı unutup bu işin sonucunu merak edecek.

Efendiler, çok anlı şanlı bir şair benim imgelerimi çalıp kendi şiirlerinde yıllardır kullanıyor. Bunu geçen gün bir şiir sitesinde tesadüfen fark ettim. Yahu kardeşim Allah’tan korkun, kuldan utanın. İntihal olur da bu kadarı da olmaz.

Önce ismimden başlamış hazret. Düşünün bir kere adamın adı İlhan, soyadı Payıçok... Bu nedir yahu? Sorarım sizlere... Böyle bir intihali bilim dünyası ilk defa yaşıyor. Sen al İlham Hissibol’u İlhan Payıçok yap. Yuh be...

Sadece bu mu? Ne gezer efendim... Benim babamın adı Ali, adamın ki Âlim, benim anamın adı Halime, adamın anasının adı Halise... Adam anamın babamın adından bile intihal yapmış. Yani bu kadarı da pes doğrusu...

Bakın bitmedi benim doğum yerim Çoruh, adamın ki Çorum... Adam neredeyse şehrimi de çalacakmış. Yani sen son harfi değiştirince bu intihal olmuyor mu kardeşim?

Bitti mi, yok bitmedi. Benim doğum tarihim 01.02.1978 adamın ki 10.12.1987 yani bu kadar benzerlik olur mu? Sen gün hanesindeki sıfırla biri yer değiştir on yap, ay hanesindeki ikinin başına bir getir on iki yap, yıl hanesindeki son iki rakamı yer değiştir 78 i 87 yap. Yahu bu nasıl bir kafa kâğıdı?

Gelelim asıl meseleye... Şimdi ben yazmışım şiirimde:

“Ey güneş, ser saçlarını bağırm üstüne”

Adam yazmış;

“Ey güneş ser suçlarını bağırm üstüne”

Bu düpedüz bir imge hırsızlığıdır. Güneşin saçlarından kastım ışıklarıydı. Yahu güneşin ne suçu var da suçları yazıyorsun. Yani a’yı u yapınca iş bitiyor mu?

Ben yazmışım

“Deniz gözlerinde kaç gemi battı kim bilir?”

Adam yazmış;

“Kim bilir kaç gemi battı gözlerindeki denizde”

Benim deniz gözlerin olmuş gözlerindeki deniz, batan gemiler aynı... Vay anasını be, hırsızlığa bak... Şimdi soruyorum Binali’nin 180 oyu 1 oy yazanla bu adamın farkı nedir?

Ben yazmışım;

“Bahar çiçeklerini gözlerinden almış
Saçmış kırlara elvan elvan renklerini”

Adam yazmış;

“Bahar gözlerinde çiçekler açmış
Elvan elvan renkler saçılmış kıra”

Ben demişim;

“Deli Çoruh ne akarsın köpük köpük”

Adam yazmış

“Kızılırmak köpük köpük, deli deli akıyor”

Bir kitap çıkardım biliyorsunuz. Adı Beyaz Ölüm... Adamın kitabı “Beyaz Gülüm”

Yahu çıldırmak üzereyim. Bu işin peşini bırakmayacağım. Mahkeme süreci başlamıştır. Kimse benim imgemi çalamaz efendim. Türk edebiyatını bu hırsızlardan kurtaracağım. Saygılarımla...”

Ertesi günü gazete başlığı atmıştı...

İlhan Hissiçok kükredi:

Simgemi Kimseye Kaptırmam!

Bir sonraki gün gazetenin iç sayfalarının bir köşesinde

Düzeltili

“Dün şair İlham Payıbol hakkında yapmış olduğumuz haberde soyadını yanlışlıkla Hissiçok yazmışız özür diler, Payıbol şeklinde düzeltiriz.”

Bir sonraki gün yine aynı yerde bir düzelti notu daha vardı, bu kez de “Şair İlhan Hissibol hakkında yaptığımız düzeltide yanlışlıkla İlham Payıbol yazmışız özür diler düzeltiriz.” yazıyordu.

Bu ad-soyad kargaşası sekiz on gün sürdü. Gazetenin internet sitesinde yayınlanan düzeltiler sonunda bir vatandaş dayanamayıp haberin altına yorum yaptı.

“Ulan adın İlhan mı İlham mı? Soyadın Payıbol mu, Hissiçok mu, Hissesiçok mu? Orası beni pek alakadar etmiyor ama bu Simge eğer benim manitam Simge ise bittin lan sen oğlum.

Seni nerde olsan bulurum.

İlkan Belasıbol ”

SOZUM AÇIK KARA

◆ Metin Mert

Benden söylemesi dikkatli olun
Doğru söz de hoş gitmiyor artık.
Söylemeden evvel tedbiri alın
Atılan ok boşa gitmiyor artık.

Parsacı geçinir pastadan, paydan
Çalışmak sayılmış en kötü huydan
Piyasa kaynıyor hormonlu beyden
Beyin oğlu işe gitmiyor artık.

Hazır beton, demir, kireç, kum, çakıl
Toprağı gömüyor okumuş akıl
Şehirlere parklar açıyor vekil
Ağaç çizmek taş gitmiyor artık.

Sûreti doğuysa, sîreti batı
Tevazu sahibi kibirden atı
Ne oldum delisi, kanlandı biti
Evde pişen aşa gitmiyor artık.

Sözüm açık kara çok ağır değil
Biraz ebkemim de pek ağır değil
Çok şükür bağrım da taş bağır değil
Neydelim her başa gitmiyor artık.

IYILAN

SAHİBİNDEN SATILIK KÖŞE

Sabit Okuru olan, az kullanılmış, kurulu düzen, tüm bakımları zamanında yapılmış, anayol cephe dergi köşesi satılıktır.

Köşenin maddi olmasa da şan, şöhret getirisi tatminkardır.

8 aylık sözleşmesi devam etmektedir.

Hiçbir eksiği yoktur, alan kişi hemen sabah yazmaya başlayacaktır.

Köşeyle birlikte isim hakları da devredilecektir.

İsteyen kişi farklı bir isimle mizahi herhangi bir konuda yazabilir.

Devir sebebim ailevi sebepler, yaşlılık ve yorgunluktur.

Genç bir arkadaş devralırsa kısa sürede meşhur olabilir.

Pazarlık sünnettir, takas tekliflerine açığım.

Ciddi alıcılar arasın, sorucular ve ölücüler aramasın.

Fiyat bilgisi ve detalar yüz yüze konuşulacaktır.

Haftanın yedi günü sabah 10'dan kahve kapanıncaya kadar emekliler kahvesindeyim.

-Şakir Şükür-

GENÇ BİR ŞAIRİN GÜNLÜKLERİ

◆ Abbas Garaboğa

09.09.20..

6 aydır bekliyorum. Kimse benim gibi büyük bir şairi keşfetmedi. Bu böyle olmayacak. En iyisi bir dergiye şiir gönderip edebiyat dünyasına bomba gibi düşmek.

10.09.20..

İnternette biraz araştırma yaptım. En çok okunan edebiyat dergisine birkaç şiir göndereceğim. Eminim benim şiirlerimi havada kapacaklar, ilk sayfalarında yayımlayacaklar. Ama önce şu isim meselesini çözmem lazım. Abbas Garaboğa diye şair ismi olmaz. Pek çok şair zaten müstear isim kullanmış. En iyisi, daha kibar bir isim bulmak. Buldum! Berke Can ismi tam bana göre.

30.11.20..

Şiirlerimi edebiyat dergisine göndereli iki ayı geçti. Hiçbir cevap yok. İki aydır gazete bayisine gidip derginin yeni sayısını kontrol ediyorum. Acaba şiirlerim ellerine ulaşmadı mı?

25.12.20..

Daha fazla beklemenin bir anlamı yok. Benim şiirimi yayımlamayan edebiyat dergisi kendisi kaybeder. Aynı şiirlerin birkaç dergide yayımlanması daha etkili olur diye düşünüyorum. Bu yüzden bugün kitapçılarını dolaştım. Üzerinde edebiyat, kültür yazan ne kadar dergi varsa çaktırmadan mail adreslerini aldım. Şiirlerimin arasından birkaç tanesini seçtim. Bu şiirleri 30-40 dergiye birden toplu halde göndereceğim.

02.01.20..

Yeni yıla yine şiir yazarak girdim. Yüzlerce şiirim oldu. Bana şair diye hitap ediyorlar. Birkaç kişinin telefonunda böyle kayıtlıyım. Bugün kantinde arkadaşlarımla masasına gittim. Masada tanımadığım birisi vardı. Bizim Ali'nin kuzeniymiş. İsmi Mert. Beni ona şair diye tanıştırdılar. Çocuk, benim şair olduğumu öğrenince "Bir şiir okusana." dedi. En iddialı şiirimi okudum. Mert: "Ben de yazıyorum. Hem seninkinden daha güzel. Okuyayım mı?" dedi. "Oku." dedim.

"Alakaya çay demle

Ben ninemi çok seviyorum

Yaşasın 23 Nisan

Dam üstünde saksakağan

Öter Allah deyu deyu" dedi. Sonra da kahkaha atmaya başladı. Bizim arkadaşlar da güldüler. Buzuldum. Masadan kalkıp gittim. Arkamdan "Sana gülmedik Mert'e güldük." dediler ama durmadım.

Bu arada şiirlerimi ne kadar edebiyat dergisi varsa hepsine gönderdim. Merakla bekliyorum, ilk hangisi yayımlayacak acaba?

10.02.20..

Şiirlerimi hiçbir edebiyat dergisi yayımlamadı. İki dergi yayımlayamayacağız diye cevap yazmış. Onlar şiirden ne anlar ki! Birkaç tane edebiyat dergisi alıp inceledim. Şiirlerin hiçbiri bir şeye benzemiyor. Ne anlam var, ne sanat. Ben onlar gibi şiir yazacak olsam günde 50 tane yazarım. Anladığım kadarıyla dergilerin hiçbiri benim şiirlerimin seviyesinde değil. Keşfedilmeyi bir süre daha bekleyeceğim.

15.03.20..

Bugün bir dergide şiirim yayımlandı. Kitapçıda aynı dergiden 3 tane vardı. Hepsini aldım. Yarın okula götürüp sınıftakilere göstereceğim. Galiba artık meşhur oluyorum. Sokaktaki insanlar bana nasıl bakacaklar acaba?

21.03.20..

Dergide şiirim yayımlanmalı bir hafta olmasına rağmen henüz kimseden ciddi bir tepki almadım. Sokağa çıktığımda kimse benim farkımda değil. Maalesef toplumumuz okumuyor. Burada bir şairler derneği varmış. Bir ziyaret etmek istiyorum.

26.03.20..

Bugün şairler derneğine gittim. Dernektekiler adı, sanı duyulmamış insanlar. Biraz sohbet ettik, şiirlerime baktılar. Bana hangi şairleri okuduğumu sordular. Ben, hiçkimsenin etkisinde kalmak istemediğimi bu yüzden kimseyi okumadığımı, okuduklarımı da zaten beğenmediğimi söyledim. Ayrıca şair

ve yazarların kitap okumalarının gereksiz olduğunu söyledim, sonuçta inek süt içmez, süt verir. Dernektekiler bana şiir okumam gerektiğini falan söylediler, kendilerince nasihat ettiler.

30.03.20..

Şu dernektekilerin söyledikleri aklıma takıldı. Birkaç şairin kitabına baktım. Kendime örnek alabileceğim kimse yok. Mesela Necip Fazıl'ın bir şiirini okudum. Şu iki dizeyi defalarca okumama rağmen arada hiçbir anlam ilişkisi kuramadım:

Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!
Bin bir başlı kartalı nasıl taşır kanarya?

Cahit Zarifoğlu'na baktım. Şair, sanki aklına gelen sözleri ayrı ayrı kağıtlara yazıp bir kutuya atmış. Daha sonra bu kağıtları rastgele çekip alt alta yazmış ve şiir olmuş. Mehmet Akif, şiir mi yazmış hikaye mi belli değil. Nazım Hikmet desen günlük konuşmaları alt alta sıralamış gibi. Günümüzde zaten şair yok. Abbas Garaboğa'yı tüm Türkiye tanımalı ama nasıl? Buldum! Sosyal medya.

01.04.20..

Dün aldığım ani bir kararla şiirlerimi sosyal medyada paylaşmaya karar verdim. Fakat ortada bir problem var. Ben kendi hesaplarımdan Abbas Garaboğa olarak şiir paylaşamam, utanırım. Paylaşsam da bunu ben yazdım diyemem. En iyisi Berke Can ismiyle hesaplar açmak, bu hesaplara bolca arkadaş ekleyip şiirlerimi burada paylaşmak.

Şiirlerimi sosyal medyada Berke Can ismiyle açtığım hesaplarda paylaştım. Profil resmi olarak bir kağıt ve kalem koydum. Kimse benim olduğumu anlamıyor. Şiirlerime üçer beşer beğeni gelmeye başladı. Zamanla beğenilerin artacağını, binlerce takipçiye ulaşacağımı düşünüyorum. Bu arada şiir gruplarına ve şiir sitelerine üye oldum. Oralarda da şiirlerimi paylaştım.

10.04.20..

Sosyal medyada şiir paylaşmak çok hoşuma gitti. Yorum yaptıklarım benim şiirlerime yorum yapıyorlar. Her ne kadar yazdıkları şiire benzemese de önüme gelen şiirin altına "Emeğinize sağlık" diye yorum yapıyorum.

16.06.20..

Elimde yüzlerce şiir oldu. Bu şiirleri yayımlamak istiyorum. Bunun için de kitap çıkarmam lazım. Türkiye'nin en büyük yayınevlerinden birisine elimde şiir dosyamla gittim. Dosyayı masaya koydum. "Şartlarda anlaşabilirsek dosyamı yayımlamanıza izin vereceğim." dedim. "Biz şiir yayımlamıyoruz." dediler. Oradan çıktım başka bir yayınevine girdim, oradan da çıktım başkasına. Akşama kadar dolaştım, ayaklarıma kara sular indi. Kimse şiir dosyamla ilgilenmedi. Son gittiğim yerde yayıncılarla tartıştık. "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" dedim. "Bilmiyoruz." dediler. "Ben Berke Can." dedim. "Hiç duymadık." dediler. "Olabilir. Asıl adım Abbas Garaboğa" dedim. "Onu hiç duymadık." dediler. "Nasıl duymazsınız?" diye adamların üzerine yürüdüm, az daha dayak yiyecektim.

26.06.20..

İnternette ulaşabildiğim ne kadar yayınevi varsa maille şiir dosyamı gönderdim. Mutlaka birileri dosyamla ilgilenecektir.

20.07.20..

Şiir dosyam beklediğim gibi ilgi gördü. Bir yayıncı, dosyamı yayımlamak istedi. Baskı maliyetlerini karşılamamı istiyor. Kitabım 1.000 tane basılacak. Bana 20 adet kitap verecekler. Gerisi onlarda kalacak. Anlamadığım bir şey var. Kitapların baskı parasını ben veriyorsam neden kitapların sadece 20 tanesini alabiliyorum. Biraz kafamı toplamam lazım.

25.07.20..

Şiir dosyamı yayımlamak için bir yayıncıya ihtiyacım yok. Kendim bir matbaa ile anlaşıp kitabımı bastırabilirim. Sosyal medya hesaplarımda 2.000 arkadaşım var. Her biri en az 5'er kitap alsa 10.000 kitap eder. Benim en az 15.000 kitap bastırmam lazım. Yarın matbaaları dolaşacağım.

devam edecek

ORGETMEN

◆ Erhan Çamurcu

Kuşun kanadı ellerimde
Filin hortumu aslanın pençesi
Balık solungaçını emanet etti bana
Yılanın çatal dili heybemde
Yap dedi boz dedi bizi bize diz dedi
Öğret dedi

Kanat nedir hortum nerede
Aslan ne işe yarar pençesiz
Çatal dillinin yağmura hükmü ne
Kalktı başım çattı kaşım
Kasım kasım kasıldım
Bi görseniz

File kanat takarken nasıldım
Aslanın hortumuna asıldım
Her yanımda zehir zıkkım bir çatallı dil
Sokum sokum soktum
Ormanın tadı tuzu zehir

Yeni bir orman düşlerim
Nehirler planlı akar
Ölçülü salkım söğüt
Aklımda asık suratlı bir öğüt
Uçamayan fil yoktur
Kanat takılmamış fil vardır

GIRAN DİKİLSİN

◆ Hacı Musa Tuncer (Keremi)

Bizi böyle intil mintil hor görüp,
Kıymet vermeyene gıran dıkılsın.
İt gibi kemçirip fişt fiştle ürüp,
Hızmat görmeyene gıran dıkılsın.

Patavatsız sözle nüfuz kırdırıp,
Olur olmaz şeyle adam yordurup,
Çatlak plak gibi geri sardırıp,
Aklı ermeyene gıran dıkılsın.

Kaşını çatıp da gözucu süzüp,
Büyüğü taysınmaz küçüğü ezip,
İt kıcı yeyip de halaka gezip,
Eve girmeyene gıran dıkılsın.

Mâsum yatan ite holungu vurup,
Anaç celfinleri tünekte yorup,
Kasefetsiz yan yan hâl-hatır sorup,
Döşek sermeyene gıran dıkılsın.

Çeşmenin suyunu boşa akıtıp,
Çepel edip sehenine bakıtıp,
Hıllangaca binip saçın sarkıtıp,
Belik örmeyene gıran dıkılsın.

Mal altını geçgeleyle atmayıp,
İnek sağıp kuyruğundan tutmayıp,
Horoz ötümünde kömbe yapmayıp,
Sofra dermeyene gıran dıkılsın.

Bu yârenlik hediyedir Mûsâ'dan,
Haber verir örf âdetten yasadan,
Duzsuz duzsuz korna vurup susadan,
Selâm vermeyene gıran dıkılsın.

BOZ İNEĞİN PARASIYLA ALDIĞIM TELEFON YA DA TEŞEBBÜS AŞAMASINDA KALAN İLK SUÇUM!

◆ Sabit Eymen

Lise üçüncü sınıf öğrencisiyken, 3-4 yıl önce satın aldığımızda da 5-6 yaşında olan bir ineğimiz vardı. O yıl süt verimi azaldığı için satmaya karar verdiğimizde yaşı kaç olmuştur emin değilim. Hatırladığım kadarıyla Halıtgilden 30.000,00 TL'ye almıştık bu uysal ineği. İneğin ilk yıllar sabah-akşam toplamda beş ila altı kilogram sütünü sağardık. Anam, “Oğlum bu ineğin özü yumuşak, tarladan gelmekte gecikirsem sen de sağabilirsin, beni bekleme” demişti. O zamanlar (şimdi istismal oluğu için artık memlekette bir tarlamız da yok!) bizim tarlamız ‘Berçenözü’ diye telaffuz ettiğimiz, gerçek ismi ‘Berçenek Özü’ mevkiindeydi. ‘Berçenek’ de ne mi demek?

Bizim komşu köyümüz.

Hani Mahzuni Şerif’in:

“Oy göresim geldi, Berçenek seni,

Dumanlı dumanlı oy bizim eller”, şeklinde sözleri olan türküsünde bahsettiği köy var ya işte orası. Bizim kasabanın, Turnapınarı mevkiinin biraz ilerisinde yer alan, Mahzuni'nin de doğup büyüdüğü kendi köyüdür Berçenek!

Her neyse, bizim boz ineği, anam tarladan gelmekte geciktiği vakitlerde ben de sağdım. Çünkü akşam olup da sığır geldiğinde sağılması gerekiyordu. “Sığır gelmesi” ifadesini açıklamam lazım. O tarihte kasabamızda birisi ‘üst oba’ da diğeri bizim mahallenin de içerisinde yer aldığı ‘alt oba’ da olmak üzere iki ayrı bölgede her evin besleyip ailesinin süt yoğurt ihtiyacını karşıladığı inekleri (yani sığırları) toplanırdı. Kasabalının kışın bahara dönmeden önce anlaştığı ‘sığırcılar’ buralarda, inek, dana ve düveleri sabahları toplar, bölgemizdeki mera ve nadasa kalmış tarlalarda, nisan-ekim ayları arasında yayarlar yani otlatırlardı.

Bizim kasabada, ‘sığır yatağı’ denilen meydana, sabah saat 08.00’de her aile ineklerini götürür -biz bu işe o zamanlar ‘ineği sığıra sürmek’, yada kısaca ‘inek sürmek’ tabirini kullanırdık- meydanadaki sığır sürüsünün içerisine katardık. Çoğu kere, sabahleyin ineklerini sığır yatağına götüren evin hanımları, sohbete başlar ve evlerine geç dönerlerdi. Hatta bu şekilde sohbete dalan ve vaktin geçtiğinin farkında olmayan iki kadından birisinin diğeri “Kele bacım, bak hele şu işe, sığır gitti, dana geldi. Bir çift sözüm gene kaldı.” demiş diye anlatırlar.

Alt obanın sığırcısı ikindiden sonra -yani akşam üzeri - kasabanın sığırını aynı meydana getirip bırakırdı. Burada onun işi biter, herkesin ineği de gideceği yolu kendisi bilir ve genellikle sağa sola uğramadan doğrudan sahibinin evine gelirdi. İşte bizim ineğimizin de kimi zaman muhtemelen iyi yayıldığı yani otladığı için ahıra geldiğinde, memelerinden sütünün akmaya başladığı olurdu. İşe o anda anam evde değilse, ben hemen bir kap alır sağardım boz ineği. Adı var mıydı dersanız, o vakitlerde büyükbaş hayvanlara pek isim takılmazdı bizde.

İşte bu uysal ve sütü yaşına göre iyi ve hemen her yıl da bir buzağısı olan ineğimizi nihayet satmaya karar verdik. Aldığımızı göre göre biraz da kar ederek 40.000,00 TL karşılığında sattığımızda, (Şimdi “Nasıl yani bir inek 40.000,00 TL mi?” dersanız bu rakam tabii ki 1984-5 yılına aittir. Malum sonrasında 2005 yılında Türk Lirasından 6 adet sıfır atıldı.) paranın bir kısmıyla o yıl evimize telefon alalım diye düşünmüştük. Telefon aboneliği için ilçede bulunan PTT Müdürlüğüne başvuru yapılması gerekiyordu. Anam ineğin satımından kalan paradan bana 5.000,00 TL vererek, ihmal etmeden telefona yazılmamı tembihlemişti.

İşte telefonun telefon olduğu dönemde, ben de iki haftadır, cüzdanımda 5.000,00 TL parayla geziyor ama ne hikmetse PTT’ye uğrayıp da telefon aboneliği için başvuru yapmayı unutuyordum. Nihayet Çoğulhan’dan her gün birlikte Çoğulhan-Afşin yol kavşağına birlikte yürüyüp oradan da otostop yaparak okula gittiğimiz üst sınıftan arkadaşım Yasin’e, telefon konusunu anlatıp gün içerisinde bana hatırlatmasını tembihledim. Yasin de “Ya ben de unutursam ne olacak?” derken, sanki “Aklıma gelse bile söylemeyeceğim.” der gibi gülümsüyordu yüzüme.

Sanırım Yasin’e bana telefon müracaatını hatırlatmasını tembihlediğim gün, her ikimiz de konuyu unuttuk. Bir sonraki gün yine okuldayız ve yanlış hatırlamıyorsam üçüncü dersimize gireli henüz beş

dakika geçmemişti ki, aniden sınıfın kapısı açıldı. Önde okul müdürü, peşinden iki öğretmen sınıfa girerken, öğretmenlerden birisi tok bir sesle “Herkes ayağa kalksın ve ellerini başınızın üstüne kaldırsın, arama var.” dedi. Şimdi bu arama da nereden çıktı dercesine arkadaşlarımızla birbirimize bakıştık. Çünkü yıllardır bizim okulda birisi ilk dönemin diğeri de ikinci dönemin başında olmak kaydıyla her sene iki kez genel arama yapılırdı. Oysa biz ikinci dönemin ortasındaydık ve zaten bu dönemin genel araması da yapılmıştı.

Sınıfta hangi ders vardı ve öğretmenimiz kimdi unutmşum. Ancak aramaya gelen öğretmenler, en ön sıradan tek tek arkadaşların ceplerini ve cüzdanlarını kontrol ediyor, müdürümüz ise sinirli bir tavırla sessizce sınıf içerisinde geziniyordu. Ben her zamanki gibi en arka sırada otuyordum. Bulduğum mevki hem sınıfa hâkim hem de okulun bahçesini net olarak gördüğü için bu yeri özellikle tercih ediyordum.

Nihayet üst arama sırası bana geldiğinde, hocam doğrudan cüzdanımı istedi, çeketimin iç cebinde taşıdığım cüzdanımı kendisine uzattım. Cüzdanımı açtı ve içerisindeki parayı görünce, hiç konuşmadan müdüre doğru gitti ve cüzdanımı ona verdi. Sonra da gelenler aramayı bırakıp ayrıldılar. Arkadaşımdan benim cüzdanımın alındığını görenler, “Ne oldu?” diye yavaşça sordular ben de üzgün bir tavırla “Bilmiyorum” dedim. Sınıftaki öğretmenimiz cüzdanımın alındığını görmedi mi yoksa olanlara bir anlam veremediği için önemsemedi mi bilmiyorum ama bana bir şey sormadı o an.

Aradan üç dakika geçmeden, nöbetçi öğrenci sınıfa girerek müdür beyin beni odasına çağırıldığını söyledi. Öğretmenimiz “Gidebilirsin.” dediği için müdür beyin okulun girişindeki (o günlerde müdürümüz öğretmenler odasını henüz makam odası olarak tefriş ettirmemişti.) odasına girip selam verip “Hocam beni çağırılmışsınız.” dedim.

Okul müdürü selamımı aldıktan sonra, önce birkaç saniye sessizce yüzüme bakarak süzdü. Sonra da “Otur bakalım.” diye karşısındaki koltuğu gösterdi. Müdür, okula birkaç ay önce tayin edilmişti ve bizim dersimize girmedeği için beni pek tanımazdı. İsmimi sordu, nereli (hangi kasabadan ya da köyden olduğumu) söylememi istedi. Kısaca kendimi tanıttım. Bir iki cümleyle ders notlarımı sordu. Ben bu konuşmanın sonunun nereye varacağını düşünürken, aniden “Cüzdanındaki 5.000,00 TL’yi nereden buldun?” dedi.

Kendisine telefona yazılmak için ailemden aldığımı söylediğimde, bu kez “Baban ne iş yapıyor, maddi durumunuz nasıl?” şeklinde adeta ekonomik ve sosyal durum araştırmasına dair sorularına geçti. Vaziyetimizi anlatıp evimizin büyüğü olduğumu bu sebeple de adıma telefon aboneliğine başvuracağımı ifade ettim.

Lakin müdür beyin anlattıklarına pek inanacak gibi bir hali yoktu. Hatta alakasız bir iki soru sorup cevabını aldıktan sonra, tekrar para konusuna dönmesine bir anlam veremiyordum. Meğer ben klasik anlamda sorguya çekiliyormuşum da farkında değilmişim. Bu arada aklıma Yasin’le telefona yazılma hususunda beni uyarmasına dair konuşmamız hatırıma geldi ve “Hocam isterseniz üst sınıftan Yasin’e bu konuyu sorabilirsiniz. Geçenlerde ona anlatmıştım bu telefona yazılma meselesini.” dedim. Tabii o tarihte tüm liseler üç yıl olmasına rağmen bizler liseyi dört yıl okuyorduk İmam Hatipliler olarak.

“Peki bu konuyu o zaman arkadaşına soralım” diyen müdürle beraber odasından çıktık ve o önde ben de iki adım gerisinde Yasin’in sınıfına doğru yürüdük. Müdür 12-A sınıfının kapısına varınca, bana “Sen uzakta bekle, arkadaşına soracağım söylediklerini.” dedi ve sınıftan Yasin’i çağırdı. Yasin koridora çıkınca müdür yanına iyice yaklaşarak arkadaşımınla konuşmaya başladı. Yasin bir taraftan bana bakıyor diğer taraftan da müdüre cevap veriyordu. Ne konuştuklarını merak ediyordum ancak duyamayacağım kadar yavaştı sesleri.

Arkadaşımdan daha sonra öğrendiğime göre, kendisi sınıfta dersin hocasıyla bir sebeple tartışırken müdür kendisini koridora çağırılmış ve beni göstererek, “Bu öğrenciyi tanıyor musun?” demiş. Tanıldığını da öğrenince ailemin maddi durumunu sormuş ve “Cüzdanında 5.000,00 TL bulduk. Bu para benim harçlığımdır. Bazan bundan da fazla para üzerimde harçlık olarak bulunur, diyor. Sen bu konuda ne dersin?” deyince, arkadaşım da, “Hocam arkadaşımın ailesi zengin değil. Lakin evin büyük çocuğu olduğu için yanında para bulunabilir.” şeklinde cevap vermiş. Tabii müdürümüz, telefon aboneliğine başvurma işinden bahsetmediği için o da konuyu hatırlamamış ve bu konuda bir söz söylememiş.

Arkadaşımla iki üç dakikalık kısa bir konuşma yaptıktan sonra müdür bey tekrar yanıma gelip sınıfa gidebileceğimi söyleyip başkaca bir açıklama da yapmadan odasına doğru yürüdü. Sınıfa geri döndüğümde öğretmenimiz, müdürün beni neden çağırdığını sorduysa da konuya dair bir açıklamada bulunmadım. Ders bitip öğretmenimiz sınıftan ayrılınca arkadaşlarımdan tamamı başıma toplanıp olan bitenden bir şey anlamadıkları için olanlar hakkında açıklama yapmamı istediler.

Kendilerine, müdürle aramızda geçen konuşmayı ve sonrasında onun Yasin'le olan ama ne olduğunu bilmediğim konuşmasından bahsettim. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları bana yaptıklarından dolayı müdüre kızdılar ama onlar da yaşadıklarına bir anlam veremediler. Tabii o esnada dersin bitiminde teneffüse çıkmayıp arkadaşlarla olay hakkında konuştuğum için Yasin'le görüşme imkanım da olmamıştı.

Bir sonraki dersin ortasında müdür bey sınıfın kapısını açarak, beni bu kez kendisi çağırdı. Sınıftan koridora çıktığımda da bana hiçbir şey söylemeden cüzdanımı uzattı ve gitti. Cüzdanı aldığımda içerisinde 5.000,00 TL param yerli yerinde duruyordu. Sınıfa geri döndüğüm zaman ön ve yan taraftaki sıralarda oturan arkadaşlara, konunun ne olduğunu bilmememe rağmen gülümseyerek, "Arkadaşlar galiba aklandım, cüzdanım paramla birlikte bana geri geldi." dedim.

İkinci dersin teneffüsünde doğruca sınıf öğretmenimizin yanına gidip konu hakkında açıklama istedim. Meğer orta üçüncü sınıfta okuyan ve ailesi de zengin olan bir öğrenci, ailesinden okul ihtiyaçları için aldığı 5.000,00 TL parasını kaybettiğini düşünerek panikle öğretmenine, o da müdüre durumu anlatınca, tüm okulda arama yapılmaya karar verilmiş. Alt kattaki müdür odasına en yakın sınıf bizimki olunca haliyle bizden başlamış arama ve benim cüzdanımdaki paraya da bu sebeple el konulmuş müdür tarafından. Bu arada bir sonraki derste delikanlı parasını ceketinin iç cebinde bulunca konu açıklığa kavuşmuş ve ben de aklanmışım suçlamadan.

Bu para sebebiyle başımıza başka bir iş gelmesin diye olaydan bir gün sonra, telefon aboneliği başvurusunu da yaptım. Yaklaşık bir buçuk yıl sonra evimize telefon bağlandığında, Konya'da hukuk fakültesi öğrencisiydim artık.

Şimdi parasını ç/almadığım arkadaşımı ne zaman görsem ya da telefonla görüşsem bu konuyu ufaktan hatırlatma adına, "İlk vukuatım senin sayende oldu." derim. Muhatabım ise, "Abi ne olursun bunu bana bir daha söyleme. Zaten ne zaman aklıma gelse kendimden utaniyorum." diyor.

Arkadaşım şimdi ne işle mi meşgul? Uzun yıllar serbest avukat olarak çalıştıktan sonra memuriyete intisap etti ve kısa bir süre hâkimlikten sonra şimdi de 'müdde-i umumi' olarak görev yapıyor.

NE SOYLEDİNİZ?

◆ Erol Koca

Ahmet Emmi yola çıktı sılardan
Haber soram emmi dayı haladan
Köyden kentten yazılardan yayladan
Gelince diyecek ne söylediniz?

Dizilere müptela mı hanımlar?
İnek koyun kaldı mı ki sağsınlar?
Onlar da on bire kadar mı yatar?
Gelince diyecek ne söylediniz?

Yumurtlar mı tavuğunuz kazınız?
Çetleşir mi oğulunuz kızınız?
Sizden öte gidiyor mu sözünüz?
Gelince diyecek ne söylediniz?

Nadas ekin biçin çayır tarladan
Buğdaydan arpadan saman balyadan
Gidip gelinmeyen harap yayladan
Gelince diyecek ne söylediniz?

Ali Dayı kapadı mı bakkalı?
Çoban Zikri boşladı mı kavalı?
Tezgahta gördüğüm nakışlı halı
Gelince diyecek ne söylediniz?

Bizim gibi markete mi düştünüz?
Değirmenin oluğunu kestiniz
Kuzu sesi kuş sesi hasretimiz
Gelince diyecek ne söylediniz?

Ne haldedir davarınız malınız?
Krizlerle büküldü mü beliniz?
Mis kokar mı çiçeğiniz balınız?
Gelince diyecek ne söylediniz?

Kar yağınca kabus gibi çöker mi?
Beyaz beyaz zulmet olup döker mi?
Bu esaret aylar boyu sürer mi?
Gelince diyecek ne söylediniz?

Ahmet Emmi belki gelmez gelemez
Sorduğumun cevabını bulamaz
Koyun yavrulamaz kuzu melemez
Gelince diyecek ne söylediniz?

Doktor sorar doktorunuz var mıdır?
Hasta olmak şifa bulmak zor mudur?
Yollarınız patika mı dar mıdır?
Gelince diyecek ne söylediniz?

Ben size hasretim ne haldesiniz?

Âşık/Şair Atışması/1

◆ Tayyib Atmaca

Tayyib Atmaca:

Nefsine yontuyor herkes her şeyi
Hak benim yanımda diyen diyene.
Kim kimin uşağı kim kimin beyi
Hakkı olmayanı yiyen yiyene.

Cemâl Divanî:

Ervahta Allah'a verdiği sözden
Dünya sahasında cayan cayana.
Utanmak gerekir bu iki yüzden
Nefsin talimine uyan uyana.

Tayyib Atmaca:

Tatlı dil yerini kaba söz aldı
Merd olan namerdin kapısın çaldı
Ne eşarp ne zülûf ne kakül kaldı
Erkek gibi söver bayan bayana.

Cemâl Divanî:

Bu çağda bulutlar bile zor gürler
Damlayan yağmuru kıskanır yerler
Mertlik hırkasını çıkardı erler
Namerdin zırhını giyen giyene.

Tayyib Atmaca:

Ar namus şişenin içine girdi
Herkes kaşdıkkça azdırır derdi
Büyükler kıyamet yaklaştı derdi
Ayı diyor artık yeğen yeğene.

Cemâl Divanî:

Çağlamaz kurudu akıyor pınar
Doğruyu söyleme el seni kınar
İhanet kurt oldu vatan bir çınar
Kökünü gövdeyi oyan oyana.

Tayyib Atmaca:

Sabırla koruklar üzüm olacak
Sanma dünya namertlere kalacak
Kimin dili balta kiminse nacak
Kavağı kemirip soyan soyana.

◆ Âşık Cemâl Divanî

Cemâl Divanî:

Hedefe varmaya göstermez gayret
Sofu sahte çıktı eyledik hayret
Mazluma zulüm var karışma seyret
Zulmü alkışlayıp ögen ögene.

Tayyib Atmaca:

Halklı kim kaksız kim bilemez olduk
Sırtıp durmaktan gülemez olduk
Yetimin gözyaşın silemez olduk
Mazlumun boynunu eğen eğene.

Cemâl Divanî:

Bir yerde mazlum var bir yerde zalim
Bir yerde cehalet bir yerde alim
Fakir bir ekmeğe ederken talim
Devlet kasasından doyan doyana.

Tayyib Atmaca:

Yiyenler doymuyor devlet malını
Darda koymaz Allah halis kulunu
Kul kula yazamaz arzuhalini
Yatarken toprakda koyun koyuna.

Cemâl Divanî:

Viyana'dan at koşturduk Hazar'a
O krallar çoktan girdi mezara
Bizi almadılar ortak pazara
Atmış yıldır boyun eğen eğene.

Tayyib Atmaca:

Nefsini önüne katanı gördük
Haramı helala katanı gördük
Bir damla kan için Atmaca vurduk
Abdest alıp yüzün yuyan yuyana.

Cemâl Divanî:

Cemâl Divanî'yim desem suçumu
O gün yükletirler bana göçümü
Bir martın sonunda yaptık seçimi
Yaklaşık bir aydır sayan sayana.

KADROLU MUHTAR -I- (Nasıl Muhtar Oldum?)

◆ Mehmet Pektaş

Otobüsün koridorunda ilerleyip biletimde yazılı numarayı buldum. Pencere kenarında oturan gence başımla selam verdikten sonra koltuğuma oturdum. Yorgunluktan ayaklarım sızlıyordu. Yol boyunca yerimden kalkmadan uyuyabilirdim. Birkaç dakika içerisinde otobüs perondan çıktı. Tam hareket etmişti ki önce ıslık sesleri sonra da “Hayt, looyñ, hoo, haa...” gibi bağırs sesleri duyduk. Otobüs durdu ön kapı açıldı. Aracı durduran bizim köyden üç beş kişiydi. Her yerde olduğu gibi burada da kendilerini belli ettiler. Dağda ıslıkla zılgıtla davar gütmeye alışık olduklarından aynı yöntemle otobüsü durdurdular. Son anda kendilerini içeri attılar. Başımı camdan tarafa çevirsem de yanımdan geçen Çil Hasan beni tanıdı:

“Oo muhtarım sen de mi buradaydın?” dedi. İster istemez yerimden kalkıp köylülerle tokalaştım, öpüştüm.

“Haydi hayırlı yolculuk muhtarım. Köyde görüşürüz.” diyerek arkaya doğru ilerlediler.

“Haydi size de hayırlı yolculuk.” deyip yerime oturdum. Yanımdaki genç:

“Hangi köyün muhtarısın dayı?” diye sordu.

“Muhtar değilim yeğenim.” dedim. Genç:

“Eskiden muhtardın yani.” dedi.

“Hiç muhtarlık yapmadım.” deyip konuyu kapatmak istedim. Genç bu defa:

“Peki neden muhtar diyorlar sana?” dedi. Cevap vermeme beklemeden: “Anladım, adın muhtar. Kemal Sunal’ın Sahte Kabadayı filminde de vardı. İlk defa ismi muhtar olan birisiyle karşılaşıyorum.” dedi. İzah etsem mi etmesem mi diye düşündüm. Lafı fazla uzatmak istemiyordum. Köylülerimin otobüse binmesi canımı iyice sıkıyordu. Kafayı vurup memleketin otogarına kadar uyumak istiyordum. Orada nasıl olsa bizim köylüler beni uyandırır. Mecburen ilçe dolmuşuna onlarla beraber bineceğiz. Adım gibi eminim ilçeden köye gidecek arabaları yoktur. Benim arabaya doluşurlar. İnsan usulen de olsa para teklif eder, “Borcumuz ne?” der. Bunlarda o da yok. Üstüne üstlük giderken arabama laf ederler: Yok şurası eski, şurası çürük, değiştir şu külüstürü, parayı mezara mı götüreceksin...

“Adım Muhtar değil, Veli.” dedim. Genç konuşmak istiyordu:

“Muhtar soyadın mı peki? Reha Muhtar gibi.” İçimden la havle çektim. Bir şeyi böyle ince ince soran adamlardan oldum olası hoşlanmam. Ama ne demişler, keçinin sevmediği ot burnunun dibinde bitirmiş:

“Muhtar benim lakabım yeğenim. Bana köyde muhtar derler.” dedim. Gencin başka bir şey demesini beklemeden koltuğa yayılıp kasketimi gözlerimin üstüne doğru çektim. İçim biraz geçmiş, yanımdaki genç dürtünce uyandım. Muavin çay, kahve servisine başlamış. Birer çay birer de kek aldık. Karnım çok açtı. Keki ağzıma attım. Dişimin kovuğunu bile doldurmadı. Yanımdaki bir poşet börek çıkarıp:

“Buyur muhtarım.” dedi. Yok mok desem de böreğe yumuldum. Bu arada muavin servisi bitirmiş elinde boş tepsiyle geri dönüyordu:

“Yahu nasıl adamlar bunlar! Tepsiyi boşalttılar.” diye söylenerek yanımdan geçti. Bizim köylülerden bahsettiğini hemen anladım. Muavin ön koltuğa varmadan bir ses duyuldu:

“Loyn bizim oğlan arkaya 5 çay. Biraz da kek yolla.” Bu bizim köylülerden Lap Osman’ın sesiydi. Herkes arkaya dönüp baktı. Muavin sırtını dönmeden öfkeli bir ses tonuyla:

“Anladık anladık.” dedi.

Delikanlıyla birlikte böreği bitirdik. Çok makbule geçti. Karnım doyunca keyfim yerine geldi, muhabete başladık. İlk başta gözüm tutmamıştı ama konuştuğça ısındım ona. Söz döndü dolaştı şu muhtarlık meselesine geldi.

“Dayı anlatmadın, sana neden muhtar diyorlar?” dedi.

“Uzun hikâyeye yeğenim, boş ver.” dedim.

“Yahu muhtarım yol da uzun anlat dinleyelim.” dedi. Anlatmaya başladım.

“Askerden döndükten sonra babam çift çubuk işlerini bana bıraktı, kendisi hayvanlarla ilgileniyordu. Birkaç ay geçti, geçmedi annem: “Evlene. Biz de torun torbaya karışalım.” demeye başladı. O sıralar başımda bir kara sevda var. Kel Mustuk’un kızı Zeynep. Kıza bir haber yolladım: “Bana varır mısın?” diye. “Varırım.” dedi. Anneme: “Onu bana alın.” dedim. Annem, babama durumu anlattı, kızı istemeye gitti-

ler. Kel Mustuk, Nuh diyor, peygamber demiyordu. “Ben kızımı memura vereceğim.” demiş. Bizimkiler ne kadar uğraşa da adamı razı edemediler. Zeynep’e bir haber daha gönderdim: “Kaç benimle.” dedim. “Ben babamın sözünden çıkmam.” dedi. Ne yapсам ne etsem bilemedim. Memur olayım desem tahsilim yok. Kızsa babasının sözünden çıkmıyor. O sene seçim vardı. Köyün muhtarı ben bildim bileli aynıydı: Ali Çavuş. Tüm köylü ondan yaka silkiyordu. Bu seçimde karşısına Pala Hüseyin aday olarak çıktı. İkiisi birbiriyle öteden beriye kavgalıdır.”

-“Sen de mi aday oldun?”

-“Oldum olmasına ama önce oturdum bir hesap yaptım. Köyde 400 seçmen vardı. Eş, dost, akrabadan en kötü 150 oy alsam dedim. Geriye kalır 250 oy. Bu oyu da Ali Çavuş’la, Pala Hüseyin ikiye bölse ben aradan sıyrılır çıkarım. Muhtar olursam Kel Mustuk kızını bana hoplaya zıplaya verir. Bu fikrimi yakın arkadaşlarıma açtım. Hepsi de çok iyi karşıladı. “Biraz kesenin ağzını açarsan bu iş olur. Bizim köyü bilirsin.” dediler. Dedikleri doğrudu, bu iş paraya bakıyordu. Köylü her seçimde “Ali Çavuş’a artık oy yok.” diyor ama yine onu seçiyordu. Ali Çavuş gençleri birer paket sigarayla, yaşlıları lokum bisküviyle tavlıyordu. Kimisinin de cebine 3-5 kuruş sıkıştırıyordu.”

-“Hamama giren terler demişler muhtarım. Sen de terleyeceksin.”

-“Ben de para ne gezer. Baba eline bakıyorum. Konuyu ona açmaya karar verdim. Babamı Sarı Kayanın o tarafta davar güderken buldum. Muhtarlığa aday olacağım deyince adam delirdi çıktı. Beni önüne katıp Koçalan dediğimiz yere kadar taşla kovaladı. Babamın karşı çıkması beni yıldıramadı. Sağda solda aday olacağım diye konuşmuştum, tükürdüğümü yalamak istemiyordum. Ne pahasına olursa olsun aday olmaya karar verdim. Muhtar seçilince babamın muhtar babası oldum diye ne kadar kabarcığını çok iyi biliyordum. Fakat para işini çözmem lazımdı.”

-“Borç veren olmadı mı?”

-“Sen ne diyorsun, çalmadık kapı bırakmadım. Kimseden beş kuruş çıkmadı. Tam umudumu kaybediyordum ki aklıma faizle borç almak geldi. O zamanlar bu işlere bankerler bakardı. Bizim ilçede de bir banker vardı: Süleyman Efendi. Gerçi düpedüz tefeciydi, 1 verip 2 alırdı ya neyse... Çıktım vardım yanına. Parayı ne yapacağımı sordu: “Düğün edeceğim.” dedim. Babamın haberi olup olmadığını sordu: “Var.” dedim. Süleyman Efendi, kurt. Bana inanmadı. “İpoteksiz vermem.” dedi. Döndüm geldim köye. Kara kara düşünürken aklıma annemin üzerindeki dededen kalma tarlalar geldi. Hemen anamın yanına koştum. Yalanla dolanla kandırıp ilçeye götürdüm. Tarlaları ipotek ettirdik. Ertesi gün gidip bankerden parayı aldım.”

-“Annen karşı çıkmadı mı?”

-“Annem ne bilsin! Yediğim haltı anlamadı bile.”

-“Sonra?”

-“Paranın kokusunu alanlar etrafımda toplanmaya başladı. Hiç ummadığım adamlar “Oyum sana.” diyordu. Etrafımdaki kalabalık arttıkça iyiden iyiye havaya girdim. Kendimi muhtar gibi görmeye başladım. Arkadaşlar yanıma gelip “300 lira verirsek falanca da bizim tarafa geçecek.” diyordu. Şak çıkarıp 300 lira veriyordum. Bir başkası gelip “500 lira verirsek filanca da oyu sana verecek.” diyordu ona da 500 lira veriyordum. Gençleri gazinoya götürdük, garibanlara erzak dağıttık, yaşlıların oyunu alalım diye caminin eksiklerini yaptırdık, kahvelerde kimseye çay parası ödetmedik, merhaba diyenin cebine sigara paketini soktuk, kadınlara şalvarlık kumaş, çocuklara şeker, çikolata dağıttık.”

-“Baban nereden buldu parayı demedi mi?”

-“Birkaç defa sordu. Bir asker arkadaşımın borç aldığımı söyledim. Tabii bankerden 100 lira çektiysem babama 3 lira borç aldım, dedim. Babam söylediğim rakamı bile çok buldu: “Benden bir şey bekleme! Zırnık vermem, nasıl aldıysan öyle öde.” dedi.”

-“Tefeci işi ortaya çıkmadı mı yani?”

-“Çıktı. Seçim haftası babam ilçeye pazara gittiği bir gün Süleyman Efendi’den tarlaları ipotek ettirip para aldığımı öğrenmiş. Eve gelince bana tekme tokat girdi. Elinden zor kurtuldum. “Ben muhtar olacağım. O zaman görürsün.” dedim. Sövdü, saydı: “Nah olursun! Sana oy verirsem ellerim kırılınsın.” dedi. Borcu kapatmak için bankerden aldığım parayı istedi. Para suyunu çekmişti, çok az bir şey vardı. “Bitti.” dedim. Babam çıldırdı, duvardaki dolma tüfeği kaptı, anam araya girip tüfeğe yapışmasa beni vuracaktı. Fırsattan istifade ortalıktan sıvıştım. Babam ben kaçtıktan sonra anama da üç beş tokat vurmuş: “Eğer bu deyyusa oy verirsen boşarım seni.” demiş. Cebimde kalan parayla bir takım elbise aldım. Oy pusulasını bile veresiye bastırdım. Seçim günü sabahtan diğer adaylarla beraber okulun önüne dikildim. Gelenlere

“Hoş geldin.” deyip pusula verdim. Gidenleri uğurladım. Her gelen yüzüme gülüyor, pusulayı alıp kaş göz işaretiyle oyunu bana vereceğini belli ediyordu. Saatler geçti. Akşama doğru bizim arkadaşlar yanıma geldi: “Ver bakalım bir muhtar sigarası.” dediler. Onlara birer sigara tuttum, kendim de bir tane telledim. Bir nefes çekmişim ki aklım başıma geldi. Kapı önünde köylü ile ilgileneceğim derken oy kullanmayı unuttum. Tam saatime bakıyordum, içerden biri bağırdı: “Sandıklar açılıyor.” Sigarayı atıp koştum. Süre doldu diye bana oy kullandırmadılar. Nasıl olsa seçimi kazanacağım için çok da üstelemedim.”

-“Muhtarım sen de kendini fazla kaptırmışsın. İnsan oy kullanmayı unuttur mu?”

-“İnsan olan unutmaz da ben unuttum işte.”

-“Sonra?”

-“Sayıma geçildi. Her açılan zarftan ya Ali Çavuş çıkıyor ya Pala Hüseyin. Bana bir tane oy çıkmadı. Hatta birisi bizim köyün delisi Yaşar’ın adını bir kâğıda yazıp zarfa koymuş. Ona bile bir oy yazdılar. Benim oy sıfır.”

-“Nasıl olur? Akrabaların vermedi mi?”

-“Akraba mı? Hepsini geç, babam bile vermedi. Anneme de verdirmemiş.”

-“Sevdiğin kız?”

-“O zaten babasının sözünden çıkmaz.”

-“Azalar?”

-“Vermediler yeğenim, vermediler.” O sırada bizim köylülerden birinin sesi duyuldu. Herkes arkaya baktı:

-“Kaptan mola ver de işeyelim.” Yol arkadaşşıma döndüm:

-“Bak işte buna Tırı Mahmut derler. Benim azalardan birisi buydu. Vermedi, namussuz.”

-“Muhtarım ne diyeyim sana!”

-“Daha dur bitmedi. Sayımın sonuna doğru aynı zarftan hem Ali Çavuş’un hem Pala Hüseyin’in birer pusulası çıktı. Her ikisi de oyu sahiplenince ortalık bir anda karıştı, millet birbirine girdi. Biz ayrıralım diye araya girdik. Bu defa Ali Çavuş’la Pala Hüseyin bir olup beni adam akıllı dövdüler. Jandarmalar zor kurtardı. Bir hafta hastanede yattım. Hastaneden çıkıp eve gideceğim diye beklerken karakola götürdüler. Ali Çavuş’la Pala Hüseyin benden şikâyetçi olmuş, 50 kişi de şahit.”

-“Haydaa!”

-“Hastaneden alıp karakola götürdüler. Oradan mahkemeye çıkardılar. Seçime hile karıştırmak, cebir ve şiddete başvurarak kurulların görevini yapmasını engellemekten 2 sene hapis yattım. 2.500 Lira da para cezası verdiler. 2 sene boyunca bir Allah’ın kulu ziyaretime gelmedi, meteliksiz kaldım. İtten rezil oldum. Cezam bitince saldılar, köye döndüm. Bizim ipotekli tarlalar elden gitmiş. Zeynep çobanın biriyle evlenmiş. Babam beni eve kabul etmedi. Köydeki yıkık dökük evlerden birine başımı soktum. O gün bugündür bana muhtar derler.” Otobüs bir dinlenme tesisine girdi. Yolcular ayaklandı. Birisi elini omzuma koydu. Baktım, bizim Çil Hasan:

-“Muhtarım bir cigara ver bakalım.” dedi. Otobüse binmeden bir paket sigara almıştım. Paketi cebimden çıkardım, açmaya çalışırken Çil Hasan elimden aldı. Yolcular inmek için Çil Hasan’ın ilerlemesini bekliyorlardı. Kimseyi umursamadan paketi açıp çöpü yere attı, iki kulağının arkasına birer sigara koydu. Ağzına da bir tane aldıktan sonra paketi ceketinin cebine soktu, kapıya doğru yürümeye başladı. Sonra Topal’ın Cin Ali geldi kolumdan tuttu:

-“Öyle muhtarım demeyle muhtarlık olmaz. Haydi bakalım çaylar senden.” dedi. Ben yol arkadaşşıma döndüm, onu da çaya davet etmek istedim.

-“Sağ ol muhtarım ben içmeyeceğim.” dedi. Cin Ali lafa karıştı:

-“Her muhtarın çayı içilmez ama bizim kadrolu muhtarın çayı içilir.” dedi. Yol arkadaşşım:

-“Kadrolu muhtar mı olur?” dedi:

-“Kaç tane seçim geçti, bu güne kadar beni yenen olmadı. Mazbatam olmasa da asıl muhtar benim.” dedim. Üçümüz birlikte indik, tüm otobüse çay ısmarladım.

ŞAIR/YAZAR HABERLERİ/3

◆ Osman Gazi Turaç

Bahtiyar Aslan: Geçtiğimiz ay içerisinde önce Balkanları teftiş edip bol bol şekil çektirip ince göndermelerde bulduktan sonra şehir-i Maraş'ı ziyarete geldi. Beraberinde çiçeği burnunda Prof. Beyhan Kanter ve kocalmış Prof. Mehmet Narlı ve dahi Ramazan Avcı ve İnci Okumuş ile Bahaettin Karakoç hakkında bir muhabbet gerçekleştirdikten sonra muhabbetin devamını akşam Duran Boz'un Kıraathanesinde sürdürdüler. Her iki sohbetinde de bulunmamıza vesile oldu vesselam.

Şahin Taş: Yıllardan beri Adana'da yaşadığını biliyoruz. Dergilerde sık sık görülmediğini ya da bizim görmediğimiz dergilerde yazıp yazmadığını da bilmiyoruz. Geçen yıl Bahaettin Karakoç'un cenaze merasiminde Kahramanmaraş'a geldi ondan sonra irtibat kuramadık. Hafta sonları Adana'da Şadırvan'a mı takılıyor, kendi kendine mi takılıyor ya da Adana'da kimlerle oturuyor kimlerle şiiri konuşuyor haberimiz yok, haberi olan arkadaşlardan hayırlı haberler bekliyoruz.

Hüseyin Sönmezler: Kahramanmaraş'ın suyunu Gaziantep'e getirmek için ha bre külüng sallayıp duruyordu. Zannedersem kısa zamanda Gaziantep, Kahramanmaraş'ın suyu ile gani garrah olacak. Gaski Kitap Kulübü diye de bir kulüp kurmuş. Burası okey, elli bir, tavla ve başka oyun aletleri de bulunmayan bir kulüp. İçinde bulunduğumuz yıl içinde Yasin Mortaş ile Tayyib Atmaca'yı kulübe davet etti. Ne konuştular nasıl konuştular orasını bilmiyoruz ama bu yakınlarda Hüseyin Sönmezler'in ikinci şiir kitabı ışık yüzü göreceğimize geliyor.

Özcan Ünlü: Bildir bu zaman Şanlıurfada Harran Üniversitesi'nin bir etkinliğine katıldıktan sonra bir daha ortalıkta görünmedi. Türk Edebiyatı Vakfı'nda çalıştığını duymuştuk. İstanbul Belediyesi'nde de çalışıyor mu ya da bir milletvekiline danışmanlık mı yapıyor orasını bilmiyoruz. Arandığı zaman ulaşılmayan ya da ulaşıldığında telefona bakamayan işçoklar arasında yer ayırtan bir kardeşimiz olduğunu biliyoruz.

Mürsel Sönmez: Kaptan koltuğunu Resul Tamgüç'e verince biraz kendine geldi. Ara sıra Birnokta'da görünse de vaktinin çoğunu dükkanda dostları, kitapları ve müşterileri ile geçirdiğini zannediyoruz. Ara sıra sesini asumana saldıgında biz de duyabiliyoruz. Kendi kendine mi yazıyor, yazdığı dergileri bizden mi gizliyor, biz bize biz diyoruz kendisi bize ne diyor orasını da bilmiyoruz. Bildiğimizizin de özeti şöyle: Tanıdığımız günden bu güne darasından safisinden eksilmeden nasıl tanıdıysak öyle durduğunu bildiğimiz bir dostumuz. Gönlü "Çukurova gibi münbit" maşallah.

Mehmet Solak: Elinde bir el telefonu yahşı şekiller çekerek paylaşıyor, yakın zamanda iyi bir fotoğraf makinesi alıp Yasin Mortaş ve Tayyib Atmaca gibi dağlara çıkmayı planlıyor olmalı. Bu arada Çıra Edebiyat Yayınları arasında bir de deneme kitabı çıktığını sosyal medyadan öğrendik ama henüz kitaba dokunamadık. Özlenen göresi gelinen dostlar arasında önemli bir yere sahip olan bir arkadaş olduğunu ben biliyorum, bilmeyenlere de selam olsun.

Adem Konan: Uzun bir dergicilik serüveninden sonra bir anda doğduğu topraklara yani Elbistan'a taşındı. Burada sürekli kalacağını zannederken gerisin geriye Ankara'ya döndü. Evkaftaki memuriyetten emekli oldu. Bir iki tane şiir kitabı var ama elimizde bir şiir kitabı dahi yok. Sadece Kurgan dergisinde şiirleri yayımlanıyor, geçtiğimiz günlerde Hece Taşları Dergisi'nde Tayyib Atmaca konuşturmuş. İrticalen konuştuğunu bilen dostları bilir. Konuştuklarını kayıt altına almak güzel olmuş. Teşekkürler Atmaca.

Şahan Çoker: Balıkesir, İzmir, Isparta ve bu arada bilmediğimiz başka illerde il ya da ilçe milli eğitim müdürlükleri yaptığını biliyoruz. İzmir'de yaşarken Hünün Entarisi isimli bir de şiir kitabı ve yanında da eşantiyon olarak bir CD'si çıkmıştı. Bu aylarda hangi şehirde hangi görevde olduğunu bilmediğimiz gibi şiir yazıyor mu, yazdığı şiirleri bir televizyonda ya da arkadaşlarına o da olmazsa kendi kendine okuyor mu, okuyorsa yazıyor mu, yazıyorsa hangi dergilerde yayınlıyor haberi olan dostları taze haberlerden bizi de haberdar ederlerse yahşı olur.

Mehmet Gözükkara: Elbistan'da termik santralden "artık bu şehrin kül solumasına daha fazla tahammül edemem" deyip emekliye ayrıldı. Emeklilik döneminde güzel şiirler yazmaya başlamıştı. Darp mi oldu, harp mi oldu bilmiyoruz, dostlarından öğrendiğimize göre emekli olduğu kurumdan yalvar yakar edip "emeklilik paranın iki mislini verelim tekrar işine dön" deyip aklı çelindikten sonra ne yazdığını bilen var ne de insan içine çıktığını gören var. Kendine mi çekildi, şiirden mi çekildi bilmiyoruz.